

Foto: Freeimages.com

MRAČNE STRANE ŽIVOTA: U paklu batina i nasilja – tukao ju je iz ljubavi

[10. rujna 2024.](#), [mračne strane života](#), [nasilje nad ženama](#), [svjedočanstva o nasilju](#)

Ovo je još jedno svjedočanstva očaju u nasilju nad ženama. Marija je bila jako mlada i ranjena od djetinjstva i bio je dovoljan lijep pogled i lovačka priča iskusnog muškarca starijeg od nje 16 godina. Najveća greška bila je što se zaljubila i povjerovala u njegovu priču da se razvodi, da je jako nesretan i da je ona njegova „druga polovica“.

Piše: Sandra P. Petrž

Učinio je sve da bude njegova. Dok su hodali i skrivali se pričao je da nema nikakve odnose sa ženom i da je trpi samo zbog djece. Marija je mislila da mu je jako stalo do nje i imponiralo joj je što je vodio brigu o tome što će odjenuti kad je s njim u društvu, kako će se našminkati. Htio je da bude posvećena samo njemu i da gleda samo u njega.

Nije znala da je samo jedna u nizu s kojom je varao ženu. On nikada ni jednoj ženi nije bio niti će biti vjeran. (Sad je u četvrtom braku, ima troje priznate djece i jedno nepriznato koje se rodilo u vrijeme dok su bili zajedno.) Duže vrijeme dok su se zabavljali bio je vrlo fin i godila joj je njegova pažnja. Nije ni mislila na to da u svakom trenutku mora znati gdje je ona i da to što ju svako malo zove i trubi autom usred noći ispred njene zgrade da provjeri je li doma, da to ima veze s njegovom patološkom ljubomorom i željom da sve kontrolira.

Marija nikad nije znala gdje je i kad će doći, uvijek bi je iznenadio i nju bi, glupaču, to veselilo. njezin život bio je sasvim podređen njemu, a svodio se na vrijeme provedeno s njim i na vrijeme dok ga je čekala. Ništa drugo i nitko drugi nije postojao. Sjedila je doma, buljila u telefon, hipnotizirala telefon moleći ga da zazvoni i da je On nazove. Neka nitko drugi ne zove, samo On. Nije joj nikad bilo važno koliko dugo ga je čekala. Važno je bilo što je ipak nazvao. "On ima puno posla i Marija zna da „voli samo nju“, tako je to shvaćala. Znao bi proći cijeli tjedan da se ne bi javio.

Znao ju je iznenaditi. Nazvao bi i rekao: „Ja sam dolje, ispred zgrade, sidi.“ I Marija bi poletjela. A nekad je znao nazvati i reći: „Dolazim za pola sata, čekaj me pred zgradom.“ Ona bi sišla dolje i čekala, čekala usred noći i kad više nije bilo ni prolaznika ni psa na ulici. Marija je bila tu za bhaga. On je rekao da dolazi. U ponoć je rekao da dolazi za pola sata i ona ga čeka. Nije važno kad dolazi, važno je da dolazi!

Neko je vrijeme radila u bolnici. Noćne smjene bile su dosta naporne, sve se izmiješa, zblesira... Pola dana spavaš, razbudiš se, spremaš na posao, a navečer u noćnu. Jako se brinuo za Mariju. Nazivao bi je svakih pola sata, sat da je pita što radi, s kim je u smjeni, ima li u njenoj blizini muškaraca. Radila je na ženskom odjelu s kolegicama, to mu je više puta objasnila.

Ali, On se brine, ne želi je izgubiti i nije je bilo briga što je kolegice ogovaraju. Ujutro u sedam završava smjena. On je ispred bolnice, bruji s makinom i trubi. Marija ne može dozvoliti da je čeka, juri. Sve kolegice su na prozoru, bulje i ogovaraju. Sjeda u auto, a on je bijesan jer ju je čekao 15 minuta. On: „Znaš li tko sam ja? Nikad nisam nikoga toliko dugo čekao!“ Marija: „Oprosti, neće se ponoviti.“

Bože, kako On voli Mariju!!!

Luđački su vodili ljubav i tada bi se On smirio. Razumjela ga je, patio je što je radila noćnu. Otišao je u kadrovsku službu bolnice i rekao im da želi znati na kojem odjelu radi, s kim radi i da ne želi nikakve muškarce u Marijinoj blizini! Objasnili su mu da je to ženski odjel i da tamo radi sa sestrama. Marija mu je isto to ponavljala, ali, „On voli Mariju i brine se za nju.“ Kasnije su zaključili da je najbolje da Marija da otkaz jer, to nije posao za nju.“

Došao je dan kad ju je obavijestio da je unajmio kuću u mjestu J. samo za njih dvoje. „To će biti njihovo gnijezdo.“ U prizemlju je njegov radni prostor, a na katu će biti oni. Uživao je dok je sam lijepio pločice u kupaonici. To mjesto je udaljeno od grada u kojem je Marija živjela desetak kilometara i odlazila bi tamo kad god bi On to tražio.

On: „Jel ti vidiš kako je meni stalo do tebe? Ja te vozim do tamo pa te vozim natrag. Misliš li da ti to zaslužuješ, a mala?“ Marija: „Pa, ne znam, valjda zaslužujem.“

On: „Ne, ne, nemoj previše umišljati. Ti si jedna obična djevojka koja ima sreću. Čuješ li? Imaš sreću što te baš ja hoću i što te tako volim...“

Da, baš je imala sreću. On puno radi i dođe po Mariju kad god može. Nema veze što ga ona ne vidi i po sedam dana i što je probudi u tri u noći i pita gdje je i što radi. On uopće ne misli na to da ju je probudio. Kako je to lijepo. I usred noći misli na nju, baš je sretna, On je voli! Jedan dan javio je da se neće vidjeti, da ne može doći po nju jer je umoran, a i benzin košta. Ostat će u J. u kući i rano ići spavati. Mariji je bilo žao. Pa ne mora On uvijek dolaziti po nju.

Odlučila je napraviti kolač i razveseliti ga. Predvečer je krenula pješke u J i nakon dva i pol sata laganog hoda bila je blizu kuće. Već je pao mrak. Ispred kuće parkirana dva automobila, njegova makina i jedan Mariji nepoznati automobil. Iznutra se čula poznata glazba i smijeh nekolicine ljudi, muških i ženskih. Pozvonila je na vrata. Glazba je odmah ugašena. Marija je stajala u mraku u mrtvoj tišini. Ništa se nije događalo. Pozvonila je ponovo jer zna da je On unutra, čula ga je kako se smije. Možda je nije čuo. Nakon njene treće malo duže zvonjave On je odškrinuo vrata i samo malo promolio glavu, Marija je zakoračila prema njemu, a on ju je zaustavio. Bio je blijed kao krpa.

Prvi znakovi pravog nasilja

Marija: „Hej, bok...“ - smiješila se bez obzira što je bio malo čudan prema njoj. On: „Glupačo, tko te je pozvao da dođeš?“ Marija: „Ne razumijem, rekao si da ćeš ostati kod kuće jer si umoran, da ćeš spavati, rekao si da nemaš za benzin... Donijela sam ti kolače, htjela sam biti s tobom.“ On: „Vidjet ćemo se sutra, idi doma.“ Marija: „Ne razumijem te, došla sam pješke. Imaš goste, čula sam ih, mogu li ući?“ On: „Što te briga, kakva su to pitanja? Glupačo, marš od kud si došla!“ Zalupio joj je vrata pred nosom.

Dok se vraćala kući po mrklome mraku imala je dovoljno vremena da se isplače. Bila je toliko tužna da nije mogla suvislo razmišljati. Tu noć nije oka sklopila. Ujutro je zaključila da joj je sve to malo previše i da se mora malo odmoriti od intenzivnog druženja s njim. Nazvala je prijateljicu u gradu S. i zamolila je da prespava nekoliko dana kod nje. Morala je razmisliti želi li živjeti ovakav život i dalje. Mlada se osudila na to da nekoliko godina samo sjedi i čeka voljenog.

Prošla su dva dana. Falio joj je, što može?. Saznala je da je taj vikend obišao više disco klubova s njenom slikom govoreći da je nestala i da je traže roditelji. Bilo joj ga je žao pa mu se javila. Dojurio je neobrijan, krvavih očiju, usta su mu drhtala. On: „Glupačo, gdje si ti? S kim si se

kurvala?“ Uvukao ju je u makinu i počeo juriti ko divljak. Plakao je i vikao: „Kako si mogla nestati? Bio sam lud bez tebe, luuud, čuješ li me dobro?“ Marija: „Čččujem...“

Naglo je zaustavio makinu tako da je skoro razbila nos o šajbu jer se zaboravila vezati. Uhvatio ju je lijevom rukom za vrat, a u desnoj mu se našao pištolj. Halo, pištolj! Uperio joj ga je u glavu. Otkud mu pištolj? Gledali su se oči u oči. Drhtao je, desna ruka mu se tresla. Marija se nije ni pomakla, nije disala. On: „Sad ću ubiti prvo tebe pa sebe jer bez tebe ne želim živjeti.“

Marija ni sama nije znala kako joj se to dogodilo, ali u tom trenutku od straha mu se nasmijala u lice. Ta njegova zadnja rečenica bila joj je kao iz nekog ljubavnog filma. Njen osmijeh ga je totalno raspizdio. Ispao mu je pištolj iz ruke. Počeo ju je šamarati i lijevom i desnom. Isuse, kako On nju voli!

Natjerao ju na dva pobačaja

Prolazile su godine, oni su se i dalje intenzivno družili. Razveo se i donio joj rješenje o razvodu. To je valjda bilo jedino što joj nije slagao. Bili su u inozemstvu, nekoliko tisuća kilometara od naše zemlje, voljeli su se, jako. Zatrudnjela je. Sva sretna rekla mu je to, a njega je uhvatila panika. On: „Naravno da ćeš abortirati, tko zna je li moje. A i nije vrijeme za takve stvari. Ti si mlada, a ja još imam neraščišćenih računa s nekima.“

Zaprepastio ju je čovjek koji je toliko „ludo voli“, a hladno je zaključio i donio odluku da ide na abortus. izgubila se od straha. U stranoj su zemlji, ona jezik ne govori... Otišla je na abortus, loše bila očišćena, dobila je temperaturu od 40 stupnjeva, opet se vratila u bolnicu. U zadnji čas su je spasili. Nije ni bila svjesna da je u buniu, na stranom jeziku koji inače ne govori vrištala da je ubila svoje dijete.

Kad je sve to prošlo pomirila se s tim da je On bio u pravu jer s djetetom zaista ne bi imala vremena za njega. A On joj je sve na svijetu. O, Bože. Nikad se nije i neće oporaviti od psihičkih i fizičkih šokova koje donosi abortus.

Vratili su se u našu zemlju. Zaštitila se, počela je piti antibebi pilule. Pronašao ih je i pitao je koga ima kad ih pije. Nije joj dozvolio da se zaštiti, a ni on se nije htio zaštititi jer, On smije što hoće i kako hoće. Plakala je kad je bacio njene antibebi pilule.

Zatrudnjela je drugi put, a pitanje je bilo s kim je to zatrudnjela kad njemu dijete ne treba? Natjerao ju je na abortus. Čak nije ni dolazio u bolnicu da ga ne bi netko vidio. Onda su se pomirili jer „on je ne želi ni sa kim dijeliti, što će im dijete?“ Prvi put kad je abortirala dobila je temperaturu od 40 stupnjeva, jedva su je spasili, drugi put je dobila prejaku anesteziju, jedva su je probudili.

Postala je njegova zaručnica uz prve batine

Podstanari su bili na sto različitih adresa, svugdje bi se zadužio i onda bježao iz stana ne podmirivši dugove. Kad je radio i imao „poslovno društvo“, nije smjela biti prisutna da je netko ne vidi (to joj nikad nije bilo jasno). Kao ni to zašto se nikad nije smjela javljati na telefon. A On je uvijek morao znati tko nju zove, imao je čak prepisane sve brojeve iz njenog adresara. Ako se nije odjenula kako je On zamislio slao bi je da se presvlači toliko puta dok ne bi bio zadovoljan.

Svaki posao koji je pokušala raditi On bi provjeravao. Šuljao se i pratio je, a onda bi govorio da taj posao nije na njihovom nivou ili da tu radi zbog ovog ili onog frajera. Jednom je zazvonio telefon, njega nije bilo, i neka djevojka ostavila je poruku na telefonskoj sekretarici neka joj se hitno javi. Malo kasnije zazvonilo je ponovo. Djevojka je bila uzrujana. Govorila je jezikom zemlje u kojoj je on nedavno bio i ostao tamo „poslovno“ više od mjesec dana.

Sad je Marija bila njegova zaručnica pa joj se činilo normalnim da se javi na telefon. Digla je plašljivo slušalicu i pitala tko je. Od djevojke je dobila protupitanje – tko si ti? Naravno, s ponosom je rekla da je ona Njegova zaručnica. Djevojka je spustila slušalicu. Nakon sat vremena došao je On. U međuvremenu je saznao putem mobitela da se Marija javila. Primio ju je čvrsto za kosu i potegnuo tako snažno da je mislila da će ostati ćelava. Jako ju je zaboljelo.

Urlao je: „Kurvo, tko ti je dozvolio da se javljaš na moj telefon? Tko si ti, mamu ti je...? Nitko i ništa! Jesi li me čula? Nitko i ništa, bezvrijedna si bez mene!”

Potegnuo je onda za kosu tako jako da je pala, vukao ju je... Kad je ustala suze su joj lijevale, ali nije izustila ni glasa. Bojala se ako vrisne da će je zabiti u zid. Otvorio je ulazna vrata, okrenuo je i luđačkim, krvavim očima unio joj se u lice: „Kurvo bezvrijedna, marš van!”

Izgurao je van i šutnuo nogom. Pala je na snijeg. Zalupio je vratima.

Bila je skamenjena, nije vjerovala da joj se to događa. Vrata su se opet otvorila. Očekivala je da će joj reći da mu je žao, a on je otvorio vrata samo zato da bi na snijeg izbacio za njom i njene stvari.

Puno kasnije Marija je saznala da je djevojka koja je zvala imala dobar razlog. Na tom „poslovnom“ putu On je toj djevojci koja se zove M. napravio dijete i ona je odlučila roditi. (Rođena djevojčica, godinu je dana starija od njihovog sadašnjeg sina.)

Eto zašto se Marija nije smjela javljati na telefon.

Rodila je sina

Zatrudnjela je 1999. zahvaljujući u sebi Bogu što joj opet daje priliku da rodi. Odlučila je ovoga puta roditi usprkos njegovom ponovnom protivljenju. I tako, dok je On bio negdje u inozemstvu, nije ni znao da je na svijet došao Antonio, njegov sin.

Dva mjeseca prije Marijinog poroda i dva tjedna poslije “imao je puno posla” pa nije bio uz nju. Kad je prvi put došao, bila je s malim kod mame.

Pomilovao ga je i otišao.

Od početka veze s njim, nikad mu nije bila dovoljno dobra ni u čemu. Kavu je znala kuhati desetak puta sve dok ne bi pogodila njegov ukus. Kušao bi, pa ako mu nije bila dobra, morala ju je prokriti u zahod. Rugao se kako peče jaja ili kako reže rajčice govoreći kako je antitalent za kuhanje, a i ne samo ona nego i sve žene s kojima je bio prije nje. Kad bi brisala prašinu povukao bi prstom po ormaru da nije što ostalo.

S rođenjem anđela sve se pogoršalo. Dijete je doživljavao kao prijetnju, On sad mora dijeliti njenu ljubav s njim, a “to je nedopustivo”. Namjerno se htio seksati s njojom dok je dijete bilo budno. Nije ga nikad smjela odbiti jer – ona je njegova i On to može raditi kad hoće i koliko hoće.

Pokušavala je izbjegavati „njegovu vrstu zabave“ u prisustvu sina. Ako bi rekla da je umorna jer ima malu bebu koja se budi vrlo često, optužio bi je da ima ljubavnika.

Njen sin bio joj je sve na svijetu, do dana današnjeg.

Ilustracija

Onda se i udala za njega

Antonio je imao godinu dana i On je odlučio da će se vjenčati. On je odlučio, Marija je pristala. Rekao je da izabere datum. Izabrala je. Rekao je da ona sve organizira jer to sve njega umara. Htjela je ostaviti svoje prezime i dodati njegovo. Nije dozvolio. Htjela je subotu. On je odlučio da će vjenčanje biti u petak jer subotom uvijek ima puno ljudi, a On ne želi biti primjećen.

Organizirala je i dogovorila večeru za 30 najbližih osoba. Sa svoje strane On nije nikoga pozvao. Vjenčanu haljinu je posudila od dragih prijateljica s kojima je nekad radila. One su joj davno rekle da me je nikad neće zaboraviti, da je vrlo kolegijalna i poštena i kad se bude udavala da izabere haljinu koju želi. Tako je i bilo. Cipele je isto dobila od drage I. Dok je ona to sve organizirala, On je u svom rodnom gradu „radio“.

Nedostajale su burme. On je rekao da ništa ne brine. Dani su prolazili, On nije dolazio. Došao je u četvrtak, dan prije. Donio je burme. Drugi dan se uredio i došao na vjenčanje kao svi ostali gosti. Nije imao ni za kavu!

Na kraju je Marijina mama platila večeru. Eto, tako se Marija udala.

Bračni život bio je pakao. Šamarao ju je sve češće. Ponovo je zatrudnjela. On je vikao: „Kurvo, to nije moje, pička ti materina!“

U njegovim očima vidjela je ludilo. Znala je da to neće dobro završiti. Obukla je kaput i htjela otići dok se ne ohladi. No, On se zaletio prema njoj: „Kud ćeš kurvetino i to u kaputu koji sam ti ja kupio?!“

Razderao je na njoj kaput takvom lakoćom kao da je od papira, otvorio je vrata, uhvatio je za kosu i izbacio vani na snijeg u majici i u papučama.

Za njenu trudnoću optužio je muža njezine prijateljice, čovjeka kojega je dva ili tri puta vidjela u zajedničkom društvu, nikad nasamo. Naravno, njemu to nije rekao nego je servirao Mariji nek joj on plati abortus.

Red batina pa red molbi

Požalila se prijateljici A. iz osnovne škole s kojom se družila. Posudit će joj novac ako bude trebalo, rekla je. Marija je otišla na dogovoreni termin za pobačaj. Sina je čuvala njezina mama. On se pojavio i donio novac provjeravajući kod ginekologa koliko je trudna i druge detalje jer On je od prvog dana vodio evidenciju Marijinih menstruacija: kad su počele i koliko su trajale.

Pregledavao joj je stvari, torbicu, kozmetiku, mobitel. Marija mrzi samu sebe što je to trpjela ali nije znala drugi način. Od straha nije ni razmišljala kako da si pomogne. Sve je nekako išlo u krug, ponavljalo se, a Marija je sve više tonula. Vrijeđanja su postajala sve češća, bez povoda, bez razloga, a udarci sve jači. Ne zna kako je nakon svega još imala kose na glavi jer ju je znao vući po cijelom stanu. Često je bježala k mami sa sinom, a onda bi On dolazio po nju, molio je da se vrati. Onda bi nekoliko dana prošlo u tišini.

Kad bi bila kod mame patila je u četiri zida i molila Boga da joj se vrati. Onda bi On pozvonio prvi put, drugi put i mama bi ga pustila u stan da razgovara s Marijom. Obećavao bi da je nikad više neće udariti i molio da se vrati.

I to bi se ponavljalo.

Nakon nekoliko puta mama ga više nije puštala u stan. Marija bi samo odškrinula vrata, On bi kleknuo i primio je za ruku. Susjedi bi prolazili hodnikom, a On bi i dalje klečao i govorio glasno da ga svi susjedi čuju da je voli i da je ona ta koja njega ne želi. I tako...

Onda bi je opet tukao, Marija bi opet otišla. On bi došao po nju, ona bi se vratila.

Sve tako u krug, u ludilo za koje misliš da nema kraja. Jednostavno se prepustiš takvome životu.

IZ STRUČNOG KUTA

Anita Lauri Korajlija, psihologinja AŽKZ, koja pruža psihološku pomoć ženama i djeci, o nasilju je na Okruglom stolu u Saboru rekla kako je u društvu trauma još uvijek neprepoznata, pa se

zbog toga žrtvama nasilja događa i institucionalno nasilje kad izađu iz nasilničkog odnosa i okoline.

“Oporavak nakon nasilja je ne samo moguć, nego kao društvu on nam treba biti cilj u borbi protiv nasilja i pružanju pomoći žrtvama nasilja... Kako izgleda život osobe kad izađe iz nasilnog odnosa? Ona traži fizičku sigurnost, to je na prvom mjestu, da se ne okreće oko sebe i živi u strahu da će biti dočekana u javnom prostoru.

Traži emocionalnu sigurnost, da ne hoda pognute glave, nego da krene putem pozitivne prilagodbe i nove realizacije svog života. U prve dvije veliku ulogu imaju skloništa i savjetovališta. Međutim, treba omogućiti i pravnu sigurnost, to je uloga institucija, policije, pravosuđa, sudstva, socijalnog rada, pa i zdravstva“.

**Serijal MRAČNE STRANE ŽIVOTA – Svjedočanstva očaja u nasilju nad ženama, objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti.*